

uddaler i denne Erklæring bl. a.: „Hovedresultatet af disse Undersøgelser“ — det ere Undersøgelser, som han har foranstaltet for at komme til Klarhed over dette Spørgsmaal — „maa vel siges at være dette, at *Laasningens* Betydning som Forholdsregel overfor *nyttig Fiskeeyngels Udklækning nepper* er stor, og navnlig ikke større, end om man laasede helt andre Strækninger af Limfjorden“. Fremdeles siger han: „Kun kan det siges, at Aalevaaddene i Limfjorden i Almindelighed ikke selv ved hyppig Brug, formindste Græsvæksten paa Bunden i nogen paafaldende Grad.“ Og endelig siger han: „At Vaadfiskeri, som det drives i Limfjorden, skulde være til større Skade for *Bundens Plante- og Dyreliv* og derved ødelægge Fiskens Næring, har jeg aldrig kunnet overbevise mig om, skønt jeg har set dette Fiskeri drives under mangfoldige Omstændigheder og selv personlig har drevet det fra Biologisk Station af denne Grund.“ Og endelig siger Fiskerikontroløren, der jo ogsaa er særlig sagkyndig, bl. a.: „Det er min bestemte Mening, at man uden at skade Fiskeriet i nogen Retning kan frigive Fiskeriet efter Aal med Aalevaaddet, og vil det være en Velgerning mod Fiskerne af den største Betydning.“ Fra dette Tidspunkt have de laasede Vande jo været dødsdømte, og Landstingsudvalget indtog ogsaa i Princippet det Standpunkt at fravige Laasningen i den Betænkning, som det afgav i Samlingen 1898—99. Revisionen af den almindelige Fiskerilov blev imidlertid ikke gennemført den Gang og er desværre ikke gennemført den Dag i Dag, skønt der er gjort flere Forsøg paa det siden.

Da der var gaaet et Par Samlinger, efter at alle Parter havde faaet den Opfattelse, at Laasningen var forfejlet, uden at man kunde komme igennem med den almindelige Fiskerilovs Revision, fandt jeg i Forbindelse med den daværende Folke­tingsmand for Viborgkredsens Anledning til at gøre et nyt Forsøg i Folketinget paa at komme til en delvis Ophævelse af disse Bestemmelser, som jo i høj Grad generede Fiskerne i Udøvelsen af deres Næring. I Samlingen 1900—01 indbragte vi et Forslag i den Retning i det andet Ting, men som man i sin Tid havde svaret det ærede Medlem for Thisted og mig, at Sagen maatte vente, til vi fik den almindelige Revision af Fiskeriloven, saaledes svarede man os igen i 1901 i Folketinget, at denne Sag maatte vente, indtil vi fik en almindelig Revision af Fiskerilov­givningen igennem, og den vilde sik-

kert snart blive gennemført. — Aaret efter, ved Finanslovens 1ste Behandling, tillod jeg mig at drage Spørgsmaalet frem paa ny overfor den nuværende højtærede Land­brugsminister, og han svarede med det gamle Svar, at Sagen maatte vente, til en almindelig Revision af Fiskerilovgivingen kunde gennemføres.

Nu er der gaaet 5 Aar, siden det sidste Forsøg paa at faa Laasningsbestemmelserne hævede blev gjort i det andet Ting, og trods de flere Forsøg, der siden ere gjorte paa at gennemføre en almindelig Revision af Fiskerilovgivningen, ere vi dog akkurat lige vidt. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) udtalte for et Øjeblik siden, at han havde meget stærkt Haab om, at det snart skulde lykkes os at komme igennem med Fiskerilovrevisionen. Jeg kan ikke forstaa, hvorpaa det ærede Medlem støtter dette Haab, jeg synes ikke, at Udsigterne ere blevne bedre end hidtil, og i Fiskeriudvalget har man jo ogsaa for længst fra alle Sider opgivet Haabet om at komme igennem i Aar med Fiskeriloven. Det er det bestemte Indtryk, jeg har haft i Landstingets Fiskeriudvalg, og den samme Opfattelse havde jo ogsaa det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen). Da saa dette ærede Medlem begyndte Forsøget paa at gennemføre Fiskerilovens Revision stykkevis, følte jeg mig stærkt opfordret til at gøre et nyt tredie Forsøg for dog en Gang at faa Bestemmelserne om de laasede Vande i Limfjorden ophævede. Jeg vil haabe, at det endelig denne Gang vil lykkes at komme igennem med Forsøget, jeg kan ikke se rettere, end at det vil være meget urigtigt, ja uforvarsligt, kan man godt sige, overfor Fiskerne at opretholde saadanne forældede Bestemmelser, som i høj Grad genere dem i Ud­førelsen af deres besværlige Erhverv.

Laasningen medfører jo nemlig for det første, at mange af Fiskerne omkring de laasede Vande maa sejle baade hele og halve Mile frem og tilbage hver Dag for at naa de lovlige Fiskepladser. Alle­rede dette er jo en i høj Grad generende Ulempe. Men dernæst bliver Udbyttet af Fiskeriet væsentligt mindre, end det ellers kunde blive. Ganske vist bliver Forbudet om Laasningen ikke altid overholdt, men man faar alligevel ikke nær det Udbytte af Fiskeriet i de laasede Vande, som kunde faas uden Laasning. Men endelig er der det, der for mig staaer som det aller­mest beklagelige, at Fiskerne — der som sagt en Gang imellem drage et Dræt i de